

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VII. Iac. Sadolt. Episc. Carp. Federico Fregosio Archiepiscopo Salerni,
S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

commodo. Quod mihi de ea submouerat aliquam suspitionem, & tibi ingenue prolocutus sum: & tu scelus ac culpam nonnullorum in eo genere conuictis infectatus es. Mihi, his dimissis, illud potissimum cura est, vt in Euangelis & Paulo abstrusos & reconditos indagem sensus. Vrorum autem interpretibus nullis accuratius, quam his autoribus ipsis, qui illa scripta diuinitus ediderunt, vt è fontibus magis, quam ex riuus hauriam. Itaque locum illum de duob. gladiis in Luca meo quoque sensu interpretatus: rectè, an secus, vt tu queas diiudicare, mihi ad te exemplum meæ lucubrationis, quam leges cum tibi erit ortu. Quin & illud, quod penè fueram oblitus, scito datum mihi negotium à Pontifice Maximo, quem nos visum & salutatam Mathiam accessimus, vt totum illum sermonem interpreter, qui est à Christo habitus cum Nicodemo, cap. III. Ioannis, si ritè recorderis in quo de Spiritu spirante vbi velit, & quanquam vox eius audiatur, ignorato tamen vnde veniat, aut quo vadat, obicura admodum & perdifficilis est narratio, tantis doctissimorum diffensionibus vt mihi videatur fieri posse implicatus. Item & alter locus in extremo Euangelio mihi exponendus est, quo Christus Magdalenam ipsam agnoscentem prohibet ab amplexu. Noli me tangere, inquit: nondum enim ad patrem ascendi meum. In his duobus locis explanandis si quid tu mihi afferes subsidij, atque opis, ac laborantem tuo prestante ingenio subleuabis: erit causa, cur hunc laborem mihi fuisse oprandum putem. Quod obsecro te quidem vt facias, reque inspecta accuratè & diligenter participem citò me facias & sensus & iudicii omnis tui. Quid aliud tibi scribam? quid? illud nimirum, mihi esse molestissimum, quò vsq; eo tardè commeent inter nos literæ, quippe cum recentes hæ tuæ quatuor menses ipsos in via moratè sint: quòd si idem euenturum est in meas, quæ spes est, nos posse hæc inuendissima, & mihi multum exoptata consuetudine scribendi inter nos, curasque communicandi, perfrui? Quare si Lugdunum scripseris ad tuos vt studeant esse diligentiores, & illos credo expergesceris, & mihi feceris gratissimum. Vale, Carpent. Idibus Nouemb. M.D.XXXIII.

VII.

IAC. SADOLET. EPISC. CARP. FEDERICO FREGOSIO Archiepiscopo Salerni, S.P.D.

ACCIPERE literas tuas, quas Bachij puer ad me attulit, à quo cum percunctatus essem de te ea que volebam, atque is mihi omnia lera respondisset: alacriore animo conuersus sum ad lectionem literarum: in quibus recognoui animum tuum pristinum

num erga me, & plenam benevolentiam, atque humanitatis voluntatem: qua nihil mihi accidere solet optatius. Hortensium meum valde tibi placuisse sane gaudeo, cum enim iudicium tuum faciam tanti, quanti certe facio, tum vero homini amicissimo, omniumque grauissimo, probari labores meos maximum certe mihi fructum voluptatis & lætitiæ affert. Siquidem ea quæ agimus, ab optimo quoque maximè probari cupimus. Et sane in hoc genere literarum nunc studiosius versor: philosophiæque magis in hæreo quam antea. Recordor enim prudentissimum consilium tuum, quod quibusdam ad Paulum literis mihi das: Videndum nobis esse, qui sacras literas tractamus, quemadmodum eas in publicum proferamus: quòd tantum sit hominum fastidium in hoc tempore, ut difficillimè reperiat quod placere possit. Illarum verò tractatio etiam non hoc consilio à me erat suscepta, hominibus ut placerem, sed quoddam mihi officium iustum ac debitum suscipi videbatur: ut quoniam videbatur mihi nonnullas Pauli sententias planius & diligentius declarasse, industriæ & vigiliarum mearum fructum communicaret cum aliis. Tamen cum videam rem secus euenire, quam putarem: neque religionis, & pietatis studium, quod ego maxime spectaram, sed lites, & dissidia potius fieri: abstinendum hoc quidem tempore opinor ab hac ratione scribendi, & ad philosophiam omnem operam conferendam. Quod sane ego facio: iamque habeo mihi duo argumenta proposita, ad quæ, ætas cum deluxerit, magno animo sum aggressurus. In quibus etiam religionis semina & inuitamenta quadam ita aspergam, ut appareat nos Christianos esse, cæterisque consilium in optima ratione agendæ vitæ cupere. Effugiemus enim hoc modo calumnias obtristantium, quorum argumenta atque scripta si veram pietatem redolerent, animosque hominum ad amorem Dei accenderent: aut si denique ipsæ ea, quæ tanto strepitu spectantur, prouoluunt, meate atque intelligentia ira conciperent, ut scirent planè quid loquerentur: essent eorum reprehensiones & monita cum summo honore à nobis accipienda. Sed quo animo ipsi contendant, nouit Deus: quam verò scienter agant ac petere, nos quoque possumus aliqua ex parte iudicare. Verùm his omittis, de Hortensio tibi respondeo, nullam mihi esse causam editionis festinandæ: cum & multorum sententias ex Italia expectem, imprimisque Bembi nostri, & ipse etiam accuratus librum sibi retractaturus. Magnam enim rem, ut illi est, maiore fortasse animo à nobis susceptam, quam consilio, volumus etiam atque etiam considerare. Quod quando factum simus, nondum habemus exploratum: & tamen cum nobis constitutum id fuerit, curam faciemus. De concilio